REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dubrovnik

Poslovni broj P-1068/2019-36

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji Marijani Capurso Kulišić, u pravnoj stvari tužiteljice Tatjane Klaić, OIB 62995989920, Popovići 3, 20215 Popovići zastupane po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Penezić i partneri iz Zagreb, protiv tuženika OTP banka dioničko društvo, OIB 52508873833, Domovinskog rata 61, 21000 Split zastupanog po punomoćnicima iz Žurić i partneri, odvjetničko društvo d.o.o. i Anić &Anić d.o.o. Split, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 6. listopada 2026., u nazočnosti punomoćnika stranaka, 3. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u čl. 3. st. 3. Ugovora o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama u z. ul. 2436 K.O. Dubrovnik br.: 051104177548 od 04. studenog 2005., solemniziranog kod Javnog bilježnika Nikše Viđena iz Dubrovnika dana 7. studenog 2005., broj OU-1336/05-1, sklopljen između tužiteljice TATJANE KLAIĆ iz Popovića, Popovići 3, Konavle, OIB: 62995989920, i tuženika OTP BANKA HRVATSKA dioničko društvo, sa sjedištem u Splitu, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, a koja glasi: „Promjena kamatnih stopa vrši se izmjenama i dopunama Odluke o kamatama Banke na čiju primjenu Korisnik kredita bezuvjetno pristaje.“, te ista ne proizvodi nikakve pravne učinke za ugovorne strane.

II. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u čl. 1. st. 4. Ugovora o kreditu sa Sporazumom osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama u z. ul. 2436 K.O. Dubrovnik br.: 051104177548 od 04. studenog 2005., solemniziranog kod Javnog bilježnika Nikše Viđena iz Dubrovnika dana 7. studenog 2005., broj OU-1336/05-1, sklopljen između tužiteljice TATJANE KLAIĆ iz Popovića, Popovići 3, Konavle, OIB: 62995989920, i tuženika OTP BANKA HRVATSKA dioničko društvo, sa sjedištem u Splitu, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, a koja glasi: „Svaki će se povrat, izvršen u kunama, obračunavati u CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF na dan uplate anuiteta“, te se utvrđuje da ista odredba ne proizvodi nikakav pravni učinak za ugovorne strane.

III. Nalaže se tuženiku platiti tužiteljici iznos 12.213,82 EUR (dvanaest tisuća dvije stotine trinaest eura i osamdeset i dva centa), u roku 15 dana.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu:

"II. Nalaže se tuženiku OTP banka dioničko društvo, sa sjedištem u Splitu, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužitelju TATJANI KLAIĆ iz Popovića, Popovići 3, Konavle, OIB: 62995989920, iznos od 13.941,90 EUR, zajedno sa zateznim kamatama tekućim na svaki pojedini iznos, i to:

na iznos od 51,10 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 52,03 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 51,34 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 50,58 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 50,57 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 80,94 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 92,10 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 92,51 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 95,51 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 98,71 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 163,81 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 173,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 175,77 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 179,82 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 172,83 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 172,71 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 162,85 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 220,02 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 217,67 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 219,25 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 216,73 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 218,25 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 218,54 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 223,25 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 226,39 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 225,20 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 229,89 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 232,15 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 238,99 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 243,82 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,56 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 255,80 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 247,88 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 249,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 256,48 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 269,32 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 225,84 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 172,44 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 175,58 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 183,99 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 190,41 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 195,84 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 220,62 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 193,22 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 189,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate

na iznos od 190,05 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 190,06 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 195,17 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 196,51 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 196,35 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 194,85 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 195,61 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 197,25 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 195,20 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 194,78 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 192,23 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 193,31 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 195,65 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 194,93 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 196,09 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 193,07 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 192,20 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 195,33 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 192,81 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 191,58 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 189,59 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 190,62 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 192,07 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 193,91 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 193,27 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 195,59 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 120,47 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 28,94 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 28,83 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 28,63 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 28,63 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 28,65 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 28,89 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,12 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,27 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,39 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,39 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,35 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate

na iznos od 29,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. sa stopom zateznih kamata koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana."

"IV. Nalaže se tuženiku OTP banka dioničko društvo, sa sjedištem u Splitu, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužitelju TATJANI KLAIĆ iz Popovića, Popovići 3, Konavle, OIB: 62995989920, iznos od 14.746,26 EUR, zajedno sa zateznim kamatama tekućim na svaki pojedini iznos, i to:
na iznos od 2,46 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 1,75 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 17,70 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 27,96 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 46,75 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 14,36 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 13,80 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 8,06 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 11,35 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 2,82 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 8,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 4,95 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 5,97 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 23,06 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 34,48 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 30,14 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 47,17 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 55,39 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 80,19 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 97,72 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 75,00 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 141,20 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 112,48 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 118,17 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 143,69 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 190,28 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 140,07 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 155,77 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 136,04 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 180,30 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate

na iznos od 214,02 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 242,58 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 372,89 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 228,82 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 209,50 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 212,15 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 212,21 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 239,07 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 246,11 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 245,26 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,37 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 241,38 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 250,01 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 239,22 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,00 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 223,61 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 229,28 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 241,58 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,80 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 243,91 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 228,00 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 223,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 239,88 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 226,67 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 220,17 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 209,71 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 215,15 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 222,75 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 232,45 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 229,09 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 241,24 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 216,90 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 221,30 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 217,72 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 211,35 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 211,35 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 212,13 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 219,79 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 227,16 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 231,87 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 235,82 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 235,82 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 234,49 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate

na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate
na iznos od 237,55 EUR od 17. siječnja 2016. do isplate po stopi koja je do 31. prosinca 2007. propisana čl. 1. Uredbe o visini zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. sa stopom zateznih kamata koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku OTP banka dioničko društvo, sa sjedištem u Splitu, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužitelju TATJANI KLAIĆ iz Popovića, Popovići 3, Konavle, OIB: 62995989920, iznos od 9.138,69 EUR, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 17. siječnja 2016. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. sa stopom zateznih kamata koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana."

V. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika istaknuta radi prebijanja u iznosu 2. 294,90 EUR/17.290,93 kn[1] uvećane za zatezne kamate od 21. siječnja 2016. po kamatnoj stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita

[1] Fiksni tečak konverzije 1 eura=7,53450 kn

odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

VI. U odnosu na troškove ovog postupka koji se odnose na zastupanje po punomoćnicima i sudske pristojbe, svaka strana snosi svoje troškove postupka.

VII. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelj materijalni trošak ovog postupka u iznosu 700,00 EUR (sedam stotina eura) sa zateznim kamatama tekućim od 3. studenog 2026. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, do isplate, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi i tijekom postupka tvrdi da je 4. studenog 2005. s tuženikom sklopila s tuženikom Ugovor o kreditu kojim mu je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 248.050,00 CHR prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate, stambeni kredit za mlade za adaptaciju stana i za zatvaranje kredita u HVB broj 60-33-02029-5, uz otplatu kredita do 10. studenog 2035. i kamatu od 4,39 % godišnje. Tijekom otplatnog razdoblja tuženik je pozivajući se na odredbu čl. 3.3. Ugovora o kreditu i svoju Odluku ○ kamatama Banke mijenjao stopu kamate i mjesečne anuitete. Tvrdi da je odredba čl. 3.3. Ugovora o kreditu (ugovorna odredba prema kojoj je redovna kamatna stopa tijekom postojanja obveze promjenjiva sukladno tuženikovoj Odluci o kamatama Banke) nepoštena, a time i ništetna što je utvrđeno pravomoćnom i ovršnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04.07.2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br Pž-7129/13 od 13.06.2014. u predmetu u kojem je jedan od tuženika bio i tuženik u ovom predmetu. Pravomoćnom presudom je odlučeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne prava potrošača korisnika kredita tako sto Je u potrošačkim ugovorima o kreditu koristio obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna. Ukazuje da je identično i obvezujuće pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci od 14.05.2015, broj Revt-249/14. Nepoštena odredba je ništetna od samog početka što znači da je tuženik dužan vratiti tužiteljici sve ono što je od njega primio po osnovi primjene odredbe čl. 3.3. Ugovora odnosno dužan mu je vratiti razliku anuiteta koja je nastala povećanjem/izmjenom početne kamatne stope kamate. Smatra da je povećanjem kamatne stope tuženik je jednostrano povećao i visinu tužiteljičine obveze s osnova povrata i otplate kredita čime je posljedično platio tuženiku više iznose anuiteta od onih koji su utvrđeni prvotnim otplatnim planom. Tako, tvrdi da je temeljem ništetnih ugovornih odredbi tuženik stekao bez osnove razliku između anuiteta koji su ugovoreni prema Ugovoru o kreditu i anuiteta koji su naplaćeni temeljem jednostranih odluka tuženika u ukupnom iznosu od 18.027,77 CHF, koji iznos, uz utvrđenje ništetnosti, potražuje i to sa zateznim kamatama od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa anuiteta do isplate, podredno ovaj iznos potražuje u kunskoj protuvrijednosti 100,139,59 kn sa zateznim

kamatama od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa anuiteta do isplate, sve uz naknadu troškova parničnog postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev, predlaže ga odbiti kao neosnovanog uz naknadu parničnog troška. Ističe prigovor zastare, smatra da se utvrđenja iz parnice potrošač ne mogu primijeniti na predmetni ugovor jer nije životno ni logično da osoba s visokom stručnom spremom, odnosno osoba koja je ranije koristila proizvode bankarskog sektora poziva na ova utvrđenja. Smatra da tužiteljica sklapanjem Dodatka broj 1. Ugovora o kreditu, prihvaćajući ponudu da se koristi pretplata po konverziji kredita vezanom u CHF valutnu klauzulu kojom je dovedena u položaj kao da je s tuženikom prvotno sklopila ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR, ne može osnovano zahtijevati ništetnost odredbi ranijeg ugovora o kreditu i ostvariti isplatu pretplaćenog iznosa po kreditu s valutnom klauzulom u CHF. Uostalom, smatra da da prilikom promjene kamatne stope tuženik nije postupao proizvoljno i tužiteljici je bilo poznato da se za promjenu kamatne stope uzimaju vrijednosti određene Odlukom o kamatama banke. Smatra da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi bila jasna, uočljiva i razumljiva, a nije ni postojala znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, tako nije ni protivna načelu savjesnosti i poštenja.
2.1. Tuženik podneskom od 17. rujna 2019. ističe, u slučaju prihvaćanja tužbenog zahtjeva, prigovor radi prebijanja po osnovi pretplate koju je tuženik tužiteljici isplatio u postupku konverzije kredita pa tako predlaže: utvrditi postojanje tražbine tuženika prema tužiteljici u iznosu od 17.290,93 kn uvećane za zatezne kamate od 21. siječnja 2016. po kamatnoj stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te donijeti odluku o prijeboju tužiteljičinog i tuženikova uzajamnog potraživanja.

3. Rješenjem od 4. veljače 2026. ovom predmetu je spojen predmet koji se vodio između istih stranaka u pogledu ništetnosti odredbi istog ugovora u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula, a koji se vodio pod posl.br. P-739/2023.

3.1. U tužbi u spojenom postupku smatra da je tuženik primjenjujući odredbu Ugovora o kreditu kojom je određena otplata kredita u mjesečnim anuitetima u CHF valuti u kunskoj protuvrijednosti, odnosno primjenjujući valutnu klauzulu, tuženik je do dana otplate kredita naplaćivao od tužiteljice više iznose anuiteta od iznosa početnog anuiteta prikazanog otplatnim planom na dan sklapanja Ugovora o kreditu te Ugovorom o kreditu. Ističe da je tuženik je prije i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu propustio informirati tužiteljice kao potrošača o odlučnim činjenicama vezanim uz ugovaranje valutne klauzule u CHF, i to: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro, o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone bio gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Smatra da je time tuženik uzrokovao neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana te je postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a što je rezultiralo konkretnim i znatno osjetnim povećanjem anuiteta otplate kredita za tužiteljicu pa da je i odredba čl. 1. st. 4. Ugovora o kreditu, kao ugovorena CHF valutna klauzula, nepoštena, pa time i

ništetna, sukladno utvrđenju pravomoćne i ovršne presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04.07.2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž- 6632/2017 od 14.06.2018. Kako smatra da je tuženik stekao bez osnove razliku između anuiteta koji su ugovoreni prema Ugovoru o kreditu i anuiteta koji su naplaćeni temeljem promjene tečaja CHF u ukupnom iznosu od 16.942,66 EUR/127.654,34 kuna potražuje iznos od 16.942,66 EUR/127.654,34 kuna sa zateznim kamatama tekućim od dana uplate svakog pojedinog anuiteta, uz utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF. Ujedno potražuje razliku u glavnici u iznosu od 9.138,69 EUR/68.855,48 kuna., sa zateznim kamatama od 17. siječnja 2016. do isplate.

3.2. Tuženik u odgovoru na tužbu u odnosu na ovaj dio tužbenog zahtjeva također osporava tužbu i tužbeni zahtjev, predlaže ga odbiti uz naknadu parničnog troška. Tuženik osporava i osnov i visinu, ističe prigovor zastare, a za slučaj da sud nađe da je tužbeni zahtjev osnovan ističe i prigovor radi prebijanja. Smatra da kada je tužitelj prihvatio ponudu tuženika i konvertirao CHF kredit, ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF je pravno prestao postojati, i to kao da ga nikada nije ni bilo, a nastao je novi ugovorni odnos, tj. ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR s važenjem ex tunc, dakle kao da je takav bio od samog početka. Sporazum stranaka o konverziji kredita predstavlja novu pravnu osnovu kojom su stranke odredile svoja uzajamna prava i obveze, pa stoga tužiteljica nema osnova, pa time niti prava potraživati bilo kakvu isplatu temeljem osnovnog ugovora, pa iz tog razloga niti presude iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača ne mogu predstavljati pravni temelj za utuženo potraživanje. Tuženik i u ovom spojenom postupku ističe isti prigovor radi prijeboja preplate u ukupnom iznosu od 2.294,91 EUR / 17.290,93 kn, uvećano za zatezne kamate koje na taj iznos teku od 11.06.2016. do isplate, ako sud nađe da je tužbeni zahtjev osnovan.

4. Predmet ovog spora je ništetnost odredbi ugovora o kreditu kojima je određeno pravo tuženika da jednostrano mijenja kamatnu stopu i kojom je određena primjena valutne klauzule u CHF-u te vraćanje stečenoga na temelju tih odredbi.
Iz izvedenih dokaza te navoda stranaka u postupku proizlazi da je među strankama nesporno:
- da su dana 7. studenog 2005. sklopile Ugovor o kreditu
- da je prema navedenom ugovoru glavnica kredita bila vezana uz valutu CHF,
- da su ugovorile promjenjivu kamatnu stopu,
- da je ugovoreno pravo tuženice da svojom odlukom mijenja visinu kamatne stope,
- da je tuženica tijekom otplate kredita svojim odlukama povećavala kamatnu stopu,
- da je tijekom otplate došlo do znatnog povećanja tečaja CHF u odnosu na kunu, te
- da su stranke sklopile Dodatak broj 1 Ugovora o kreditu ovjeren kod javnog bilježnika Nikše Viđena pod brojem OV-377/16 20. siječnja 2016. kojim su izvršile konverziju kredita promjenom valute i kamatne stope.

4.1. Sporno je između stranaka:
- može li se u konkretnom postupku primijeniti utvrđenja iz kolektivnog spora,
- jesu li ugovorne odredbe Ugovora o kreditu koje se odnose na jednostranu promjenu kamatne stope i primjenu valutne klauzule u CHF nepoštene ugovorne odredbe, odnosno: je li se o tim odredbama pregovaralo, jesu li one nejasne, nerazumljive ili

neuočljive, te je li tuženica prilikom sklapanja Ugovora o kreditu postupala suprotno načelu savjesnosti i poštenja,
- učinci sklopljenog Dodatka Ugovoru o kreditu na prava tužiteljice iz osnovnog Ugovora o kreditu,
- postojanje i visina potraživanja tužiteljice,
-postojanje i visina istaknutog prigovora radi prijeboja
- zastara potraživanja.

5. U postupku je pročitan Ugovor o kreditu sa sporazumom osiguranju novčane tražbine solemniziranog kod javnog bilježnika Nikše Viđena pod brojem OU-1336/05 7. studenog 2005. (list 12-18 spisa, list 172-181), otplatne planove i promet po računu (list 19-56 spisa, list 88-91 spisa, list 182-217 spisa, list 238261 spisa), Dodatak broj 1 Ugovora o kreditu ovjeren kod javnog bilježnika Nikše Viđena pod brojem OV-377/16 20. siječnja 2016. (list 57-62, 83-87 spisa, 218-223 spisa), potvrda o iznosu pretplate po konvertiranom kreditu (list 81 spisa), saslušani su svjedok Mario Mustapić (list 159 spisa, list 309 spisa) i tužiteljica (list 159-160 spisa, list 309-310 spisa), provedenoj e vještačenje po sudskom vještaku Darku Prpiću (list 419-547 spisa, saslušan je sudski vještak.

6. Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata provedenog postupka zaključak je suda da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

7. Iz sadržaja Ugovora o kreditu koji su stranke sklopile 7. studenog 2005., proizlazi da su stranke istim ugovorile stambeni kredit za mlade za adaptaciju stana i zatvaranja kredita u HVB u kunskoj protuvrijednosti CHF 245,050,00 uz redovnu kamatnu stopu 4,39%, promjenjivu u skladu s Odlukom o kamatnoj stopi Kreditora, uz rok otplate u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važeće na dan dospijeća prema otplatnom planu.

8. Iz iskaza svjedoka Maria Mustapića, zaposlenika tuženika do 2008. godine da on osobno nije sudjelovao u sklapanju ugovora o kreditu, osim što ga je potpisao, a da bi obično kreditne uvjete bi donosila banka i onda bi ih kreditni službenici provodili, misli da se ugovorne odredbe nisu mogle mijenjati bez odluke uprave odnosno nije mu poznato da je takvo što bilo moguće na razini poslovnice. Proizlazi da su ugovori bili tipski, a banka ih je sastavljala.

8.1. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da joj je predmetni Ugovor o kreditu bio potreban za adaptaciju stana u kojem i danas živi, a koji stan je isključivo korišten za stanovanje. Iako joj je bilo jasno da sklapa ugovor u kojem je određena promjenjiva kamatna stopa, iz samih je riječi jasno da se ona može mijenjati nitko joj nije objasnio niti joj je bilo jasno o kojim parametrima ovisi način na koji će se stopa mijenjati. Početni mjesečni anuitet joj je bio oko 4 i pol tisuće kuna, a potom je počelo rasti da bi u najcrnjim danim narastao do 11 tisuća kuna. Ugovor kojeg je pripremila banka je pročitala, a nitko je nije upozorio ni na kakve posebne rizike već je samo potpisala ugovor kod javnog bilježnika, a ni on joj nije ništa posebno pojašnjavao. Proizlazi da nije mogla pregovarati s bankom. Proizlazi da je kredit podignula u OTP banci jer je to bila njena matična banka u kojoj je imala otvoren račun i tu je primala plaću, a uvjet bi bio da prebaci plaću u drugu banku.'

9. Već iz samog sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu, vremena njegova sklapanja te nesporne činjenice da je ugovoren uz valutnu klauzulu u CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužiteljice u ovom postupku temelji na istovjetnom činjeničnom i pravnom interesu kao i zahtjev koji je bio predmet postupka vođenog po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu na ovdje tuženika. U navedenom je postupku pravomoćno utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF ništetne u dijelu u kojem je promjena kamatne stope ugovorena isključivo odlukom banke, kao i u dijelu u kojem su obveze ugovornih strana vezane uz tečaj kune prema tečaju CHF, a da se o tim odredbama nije individualno pregovaralo, niti su korisnici kredita kao potrošači bili primjereno informirani o parametrima koji utječu na njihova prava i obveze.

10. Slijedom navedenoga, tužiteljica je, sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku, ovlaštnha pozvati se na utvrđenja suda donesena u navedenom kolektivnom postupku.

11. U navedenom kolektivnom sporu, u kojem je tuženica bila stranka u ulozi tuženika, a koji se odnosio na ugovore o kreditu sklopljene u istom razdoblju kao i ovdje predmetni ugovor, uz ugovaranje valutne klauzule u CHF te pravo banke da jednostranom odlukom, bez ugovorom određenih jasnih i objektivnih parametara, mijenja kamatnu stopu tijekom otplate kredita, u bitnome je utvrđeno da su ništetne one odredbe ugovora o kreditu o kojima se nije individualno pregovaralo, osobito u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, a sve zbog izostanka potpunog informiranja potrošača o parametrima bitnima za donošenje valjane i svjesne odluke. Takve su odredbe, prema utvrđenju suda u tom postupku, dovele do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

12. Usporedbom tih utvrđenja s sadržajem predmetnog Ugovora o kreditu, u kojem je ugovoreno da tuženica može jednostrano određivati visinu kamatne stope, i to bez ugovorenog objektivnog kriterija, uz obvezu tužiteljice da takvu odluku bezuvjetno prihvati, te uz činjenicu da je tužiteljica tijekom otplate kredita, zbog jednostranog povećanja kamatne stope i porasta tečaja CHF, otplaćivala znatno uvećane anuitete, ovaj sud zaključuje da je tuženica, kao profesionalni trgovac, tužiteljici nametnula sporne ugovorne odredbe kao „jača” ugovorna strana. Na taj je način banka ugovorila pravo da cijenu svoje usluge mijenja po vlastitom nahođenju, bez obveze da promjenu veže uz objektivne razloge, i bez mogućnosti potrošača da na to utječe, čime je tužiteljica dovedena u bitno nepovoljniji položaj.

13. Sud je ocijenio razumnim i životno uvjerljivim da tužiteljica, kao prosječni potrošač, nije bila svjesna rizika vezanih uz otplatu kredita denominiranog u švicarskim francima (CHF). Za razliku od tuženice – banke, kao profesionalne financijske institucije koja raspolaže specifičnim znanjem o valutnim kretanjima – tužiteljica nije mogala predvidjeti moguće posljedice takvog ugovornog aranžmana, osobito imajući u vidu da valuta CHF u vrijeme sklapanja ugovora nije bila uobičajeno platežno sredstvo u Republici Hrvatskoj, već je predstavljala relativno novu i složenu financijsku pojavu.

14. Iz uvjerljivog i logičnog iskaza tužiteljice proizlazi da se o konkretnim ugovornim odredbama nije individualno pregovaralo te da nije bila informirana o svim bitnim parametrima potrebnima za donošenje valjane odluke. Tužiteljici nije bila predočena niti jedna informacija iz koje bi mogao razumjeti da se anuitet može znatno povećavati tijekom otplate, već joj je kredit bio prikazan bez pojašnjena parametara, iako je bio vezan uz valutu koja nije bila u primjeni u Republici Hrvatskoj niti je predstavljala valutu u kojoj je ostvarivao prihode. Kad se dovede u vezu da je tužiteljica sklopila Ugovor o kreditu s povjerenjem u profesionalnost tuženice, a da banka pri tome nije upozorila tužiteljicu na rizik rasta anuiteta niti na nepostojanje gornje granice rasta cijene kredita, proizlazi da tužiteljica nije bila valjano i potpuno informiran o bitnim parametrima otplate kredita. Uzevši u obzir i činjenicu da je ugovor sklopljen s navedenom namjenom – stambeni kredit za adaptaciju stana, te da je tužiteljica navedenim novcem od kredita uredila stan u kojem je živio, tužiteljica je postupala kao potrošač.

15. Valja naglasiti da ugovor može predstavljati stvarni izraz volje ugovornih strana samo ako su njegove bitne odredbe jasno i nedvojbeno utvrđene, osobito one koje se odnose na način određivanja visine tražbine i kriterije njezine promjene. U predmetnom slučaju ti uvjeti nisu bili ispunjeni.
15.1. Tužiteljica je, kao potrošač, bila svjestan osnovnih elemenata ugovora – iznosa kredita koji joj je isplaćen, visine kamatne stope, visine početne mjesečne rate i roka otplate – te je logično očekivala mogućnost manjih promjena uslijed promjene tečaja ili kamate. Međutim, sukladno načelima obveznog prava o ravnoteži činidbi te načelu savjesnosti i poštenja, legitimno je očekivanje potrošača da promjene tijekom trajanja ugovora neće dovesti do znatnog pogoršanja njegova položaja, odnosno do takvih promjena koje bi ugrozile mogućnost redovne otplate kredita. Tuženici je bilo, ili je moralo biti, poznato da preuzimanje takvih obveza od strane potrošača zahtijeva prethodno realno preispitivanje mogućnosti otplate, kao i da je kredit potrošaču bio prezentiran kao najpovoljniji, što je bio odlučujući razlog njegova prihvaćanja. Stoga sud ocjenjuje da je postupanje tuženice, koja tužiteljicu kao nestručnu osobu nije jasno i potpuno informirala o rizicima ugovora, te joj nije pojasnila da sporne ugovorne odredbe omogućuju neograničeno povećanje njezinih obveza, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljica nije bila ničim zaštićen od znatnog umanjenja svoje imovine zbog takvih odredbi, dok je tuženica svoje potraživanje osigurala založnim pravom na nekretnini i zadržala mogućnost da jednostrano povećava cijenu kredita, odnosno obvezu potrošača.

16. Slijedom navedenoga, ocjena je ovog suda da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu, kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF te kojima je ugovoreno pravo tuženice da jednostranom odlukom mijenja kamatnu stopu, nepoštene u smislu članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 96/03) pa je odlučeno kao u točki I. izreke presude.

17. S obzirom na nepoštenje navedenih odredbi ugovora o kreditu, odnosno ništetnost istih odredbi, tužiteljica sukladno čl. 323., čl. 1111. i čl. 1115. Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje u tekstu: ZOO) imao pravo na vraćanje stečenog temeljem ništetnih ugovornih odredbi.

18. Kako proizlazi iz tvrdnji stranaka te samog Dodatak broj 1 Ugovora o kreditu ovjeren kod javnog bilježnika Nikše Viđena pod brojem OV-377/16 20. siječnja 2016., stranke su 20. siječnja 2016. proveli postupak konverzije osnovnog ugovora o kreditu.

19. Čitanjem Dodatak broj 1 Ugovora o kreditu ovjeren kod javnog bilježnika Nikše Viđena pod brojem OV-377/16 20. siječnja 2016.,. utvrđeno je da je isti sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15), pri čemu se u Dodatku konstatira stanje denominiranog kredita u EUR na dan plasiranja kredita iznosi 16,.831,24 EUE,da nedospjela glavnica na dan 1. siječnja 2016. iznosi 134.896,18 EUR, da su ugovorile novu kamatnu stopu.

20. Čitanjem Potvrde o iznosu pretplate po konvertiranom kreditu od 21. siječnja 2016. proizlazi da je iznos preplate koji će se koristiti za buduću pomirbu iznosi 17.290,93 kune.

21. Vrhovni sud RH je u odluci Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potvrdio pravno shvaćanje da korisnik kredita sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru nije izgubio pravni interes za utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi, dok je u oglednom postupku Gos 1/19 od 4. ožujka 2020. jasno navedeno da sporazum o konverziji sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15, u daljnjem tekstu ZID ZPK/15), ima pravne učinke i valjan je, iako se radi o ništetnim odredbama osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

22. U ovom postupku nije sporna valjanost Dodatka, koji ima pravne učinke na odnose stranaka po otplati kredita, budući da predstavlja osnovu za izračun svih budućih anuiteta. Sporno je u ovom postupku ima li tužiteljica pravo na vraćanje stečenog uslijed preplata mjesečnih anuiteta zbog rasta tečaja CHF i rasta kamatne, stope, sve temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu ukoliko je s tuženicom sklopio Aneks ugovora o kreditu (tzv. konverziju), a prilikom koje konverzije su sve ranije uplate tužitelja uzete u obzir pri izračunu buduće glavnice kredita na koju je tužiteljica pristala tzv. konverzijom.

23. Valja naglasiti da je ZID ZPK/15 donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR.
23.1. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

24. U odnosu na praksu Suda EU u određenim predmetima, valja ukazati na presudu Suda EU u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022. donesenu u povodu zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl. 267. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, i gdje je Sud EU dao tumačenje o području primjene ratione temporis i ratione materiae Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Tako je Sud EU odgovarajući na postavljeno pitanje izrazio pravno shvaćanje da čl. 1. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima (odredbama) u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da ugovorne odredbe koje su odraz odredaba nacionalnog prava na temelju kojih je prodavatelj robe ili pružatelj usluge bio dužan potrošaču predložiti izmjene njihova originalnog ugovora putem sporazuma čiji je sadržaj određen tim odredbama i taj je potrošač imao mogućnost prihvatiti takvu izmjenu, nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive

25. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužiteljica kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Dodatka Ugovora proučiti njegove odredbe.
25.1. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.
25.2. Nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnosti zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužiteljice pred zakonom i sudovima jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke.
25.3. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji

26. Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 19/22, 59/23 – dalje: ZZP/22), a i njegov prethodnik ZZP/14, na isti način definiraju svrhu i cilj zakona, koja se svodi (čl. 1.) na zaštitu osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja proizvoda i usluga na tržištu, i to:
1. pravo na zaštitu ekonomskih interesa potrošača

2. pravo na zaštitu od opasnosti za život, zdravlje i imovinu
3. pravo na pravnu zaštitu potrošača
4. pravo na informiranje i izobrazbu potrošača
5. pravo na udruživanje potrošača u svrhu zaštite njihovih interesa
6. pravo na predstavljanje potrošača i sudjelovanje predstavnika potrošača u radu tijela koja rješavaju pitanja od njihova interesa.

26.1. Dakle, kada se govori o zaštiti potrošača ta zaštita svoje domete može imati samo u okviru određenog tržišta, u ovom slučaju tržišta financijskih proizvoda i usluga (kredita) na području Republike Hrvatske. Notorno je da su banke na tržište plasirale proizvode kredite - s valutnim klauzulama, uglavnom vezanim na CHF ili EUR, ali su također plasirale kredite i u nacionalnoj valuti, kuni. Potrošač ima i pravo da ako proizvod koji je kupio ima nedostatke dobiti u zamjenu drugi proizvod, ili drugo odgovarajuće obeštećenje. Ako, i kada se potrošač odluči da umjesto proizvoda koji ima nedostatke koji mu nisu bili predočeni, za koje nije mogao znati, ako mu sve karakteristike proizvoda nisu bile poznate, a za što je odgovoran trgovac, dobije u zamjenu drugi proizvod koji nema sve mane i nedostatke, tada može dobiti samo jedan od onih proizvoda koji postoje na domaćem tržištu, a ne nekakav imaginarni nepostojeći proizvod koji se na tržištu ne nudi niti se ikada nudio.
26.2. Stoga, kako su se na tržištu nudili financijski proizvodi - krediti s valutnom klauzulom u EUR, kada je tužiteljica kao potrošač izabrala da u zamjenu za proizvod s nedostatkom - kredit s valutnom klauzulom vezanom za CHF, primi drugi proizvod uz obvezu banke da izvrši obračune sukladno citiranim odredbama, time je tužiteljica kao potrošač ostvarila zaštitu koju joj citirani zakoni pružaju unutar uvjeta i ponude na domaćem tržištu jer se pravo na potrošača da mu se uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazila da nepoštenih odredbi nije bilo ne može ostvariti izvan uvjeta konkretnog tržišta – u ovom slučaju financijskih usluga.
26.3. Zaštita ekonomskih interesa potrošača, koja uključuje i zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi, nužno je povezana s unutarnjim tržištem i kao njegov dio upotpunjuje ostvarivanje tržišnih sloboda. Tržišna sloboda je, u skladu s odredbom čl.49. st. 1. Ustava, temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske i izvire, među ostalim, iz koncepta socijalne države (čl. 1. Ustava), koji obvezuje državnu i javnu vlast da utječu na tržišnu funkciju, odnosno da se miješaju u nju kako bi se osiguralo ostvarenje temeljnih socijalnih prava, ostvarila socijalna sigurnost i izjednačile ili umanjile ekstremne socijalne razlike (tako i Ustavni sud RH, odluka broj U-I-1694/2017 od 2. svibnja 2018.). U kontekstu zaštite potrošača u vezi s pravom na povrat neosnovano isplaćenih iznosa na temelju nepoštene ugovorne odredbe, nacionalni propisi upravo imaju zadatak potrošačima pružiti visoki stupanj zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi, ali uz osiguranje urednog funkcioniranja tržišta i tržišnih sloboda.

27. S obzirom na navedeno valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužiteljice kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane tužiteljice kao potrošača budući da je tužiteljica kao potrošač i kao slabija ugovorna strana objektivno bila u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom je potrebno naglasiti da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. S druge strane,

ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

28. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, zaključenjem Dodatka Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona).

29. Međutim, drukčije je sa dijelom zahtjeva za isplatom zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu. Prema shvaćanju ovoga suda taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužiteljice na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO. Tužiteljici pripadaju zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF koji su nastali od dana plaćanja pojedinih mjesečnih anuiteta pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita (16. siječnja 2016., u konkretnom slučaju) što znači na sve one iznose koje je tužiteljica plaćala više od početnog tečaja i od početne kamatne stope. Tužiteljici te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15 (točka 25. odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.).

30. Jedine odredbe Ugovora o kreditu koje su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora do sklapanja Dodatka ugovora bile jasno određene, razumljive i neposredno primjenjive, odnose se na kamatnu stopu 4,39%, kao jedinu jasno ugovorenu cijenu zajma, te na iznos glavnice isplaćen tužiteljici prilikom ugovaranja kredita, obračunat prema tečaju CHF na dan isplate. Radi se o parametrima koji su tužiteljici, kao potrošaču, bili poznati i u potpunosti objašnjeni, što omogućuje utvrđenje stvarnog iznosa temeljnog duga.

31. Sud je dao zadatak sudskom vještaku utvrditi kolika je razlika između iznosa mjesečnih anuiteta obračunatih i naplaćenih tužiteljici po Ugovoru o kreditu broj: 051104177548 i iznosa kakav je trebao biti naplaćen po tečaju važećem u vrijeme realizacije kredita, utvrditi iznos preplaćenih kamata na način da se u svakom pojedinom anuitetu od naplaćenih kamata odbiju kamate kakve su trebale biti naplaćene po početno ugovorenoj kamatnoj stopi 4,39%, s tim da se u stambenim

kreditima za razdoblje od 1. siječnja 2014. uzima kao redovna kamatna stopa 3,23 %, utvrditi tzv. negativne tečajne razlike, izračunati zatezne kamate koje su tekle na iznose pod točkama 1. sve do dana provedene konverzije pojedinačno po mjesecima i ukupno, izjasniti se je li Aneks Ugovora o kreditu izrađen sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju i koliki je iznos pretplate priznat tužiteljici prilikom konverzije, utvrditi na dan konverzije, razliku između kunske protuvrijednosti nedospjele glavnice konvertiranog kredita s vk u EUR i kunske protuvrijednosti nedospjele glavnice kredita s vk u CHF obračunate po početnom tečaju.

31.1. Sudski vještak Darko Prpić u pisanom nalazu i mišljenju od 14. svibnja 2026. uzevši u obzir svu dokumentaciju koja se nalazi u spisu, Ugovor o kreditu i njegove Anekse, nakon analize promjene tečaja, rasta kamata, uplata po kreditu mišljenja je da iznos više plaćene razlike anuiteta s osnova promjene kamatne stope iznose 13.941,90 EUR, više plaćene razlike u anuitetima s osnova promjene tečaja iznose 14.746,26 EUR, pretplata priznata u konverziji iznosi 2.294,90 EUR, a zatezne kamate na pretplatu tečaja i kamata iznose 12.213,82 EUR, dok razlika preostale glavnice iznosi 9.138,69 EUR. Prema nalazu i mišljenju konverzija je provedena dana 16. siječnja 2016. (vidi list 428 spisa, Tablica, točka 5.)

31.2. Na ovako dan nalaz i mišljenje stranke tuženik je prigovorio da vještak nije utvrdio negativne tečajne razlike, međutim usmeno saslušan sudski vještak ukazao je na dijelove nalaza i mišljenja gdje je utvrdio i ove razlike (, u točkama 3. i 4. nalaza i mišljenja). Tužiteljica nije imao primjedbe na nalaz i mišljenje, a svoj tužbeni zahtjev je uredila podneskom po provedenom vještačenju tako da zahtjeva utvrđenje ništetnom odredba sadržana u čl. 3. st. 3. Ugovora o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama u z. ul. 2436 K.O. Dubrovnik br.: 051104177548 od 04. studenog 2005., solemniziran kod Javnog bilježnika Nikše Viđena iz Dubrovnika dana 7. studenog 2005., broj OU-1336/05-1, te na ime ništetnosti ove odredbe potražuje iznos 13.941,90 EUR sa zateznim kamatama od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate; ništetnom odredba sadržana u čl. 1. st. 4. istog Ugovora o kreditu te potražuje na ime ništetnosti ove odredbe 14.746,26 EUR sa zateznim kamatama od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate; u jedno potražuje iznos od 9.138,69 EUR za zateznim kamatama tekućim od 17. siječnja 2016. do isplate (na ime razlike u glavnici).

31.3. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje sudskog vještaka Darka Prpića jer je isti dan stručno, objektivno i matematički točno. S obzirom da je suda zadao vještaku jasne parametre za ono što je sud smatrao da predstavlja stjecanje bez osnove po utvrđenju ništetnim odredbi Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa, između ostalog dao i zadatak da izračuna zatezne kamate na pretplatu tečaja i pretplatu zbog promjene kamata od dana plaćanja do dana provedene konverzije. Vještakinja je jasno i pregledno, utemeljeno na podacima o stvarnim uplatama dao izračun navedenih zateznih kamata, a stranke nisu prigovorile pravilnosti obračuna, isti je u cijelosti prihvaćen.

32. Tužitelju sukladno prethodno odredbama čl. 323., 324. i 1115. ZOO-a pripadaju zatezne kamate na iznose pretplate (po osnovi promjene tečaja i kamata) od dospijeća svakog pojedinog iznosa do dana nakon provedene konverzije 30. rujna 2015., za koju je utvrđeno da je provedena sukladno ZID ZPK/15.

33. Iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka utvrđeno je da zatezna kamata na razliku između onog što je tužitelj plaćao po anuitetima prema ništetnim ugovornim odredbama i onog što je trebao platiti kad se uzme u obzir početno ugovorena kamatna; između onog što je tužitelj plaćao po anuitetima prema ništetnim ugovornim odredbama i onog što je trebao platiti kad se uzme u obzir valutni tečaj koji je vrijedio na dan realizacije kredita iznosi 12.213,82 EUR.

34. Prema tome, a kakav pravni stav je izrazio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., a i s obzirom da na strani tuženice nije došlo do stjecanja bez osnove na teret tužiteljice (potrošača), pa nastavno tome tužiteljici ne pripada pravo po zahtjevu za novčano potraživanje usmjereno protiv tuženika, to neosnovano tužiteljica potražuje glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF (13.941,90 EUR) i promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženice (14.746,26 EUR), kao i razliku u glavnici (9.138,69 EUR) zbog čega je u navedenom dijelu valjalo odbiti tužbeni zahtjev, sve sa zateznim kamatama na iznose od 13.941,90 EUR i 14.746,26 EUR od konverzije do isplate kao i iznos 9.138,69 EUR sa zatraženim zateznim kamatama ((točka IV. izreke presude). Imajući na umu obrazloženo u pogledu onog što tužitelju pripada zbog ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi, a to su zatezne kamate na iznose pretplate po osnovi valutne klauzule i kamate tekuće od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do dana konverzija 16. siječnja 2026. valjalo je tužitelju priznati iznos od 12.213,82 EUR te odlučiti kao u točki III. izreke presude.
34.1. Dodatno valja reći da iznos razlike u glavnici predstavlja razliku iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom tečaja na dan konverzije u odnosu na iznos preostale glavnice primjenom tečaja na dan isplate kredita umanjeno za razliku glavnice iz konverzije vidi točku 5. nalaza i mišljenja sudskog vještaka). Tužiteljica je sklapanjem Dodatka prihvatila novu glavnicu izraženu u eurima, a odredbe Dodatka nisu utvrđene ništetnima niti su na drugi način izgubile pravne učinke. Osim toga, riječ je o razlici nedospjele glavnice, a ne o iznosu za koji je utvrđeno da je prešao iz imovine tužiteljice u imovinu tuženika bez pravne osnove.

35. U odnosu na istaknuti prigovor radi prijeboja (koji se odnosi na iznos koji je tužitelju banka priznala u konverziji) razlike valja reći da je tužiteljica izjavom o prijeboju prilikom sklapanja Dodatak broj 1 Ugovora o kreditu ovjeren kod javnog bilježnika Nikše Viđena pod brojem OV-377/16 20. siječnja 2016. sadržajno priznao ovo potraživanje te su se tražbine i tužitelja i tuženice već tada susrele i prebile. Tuženik nema tražbinu prema tužiteljici kao primateljici ustupljene tražbine, s osnove povrata preplate priznate u postupku konverzije. Ta preplata nije isplaćena bez pravne osnove niti predstavlja dvostruko plaćanje istog duga u smislu čl. 1113. ZOO-a, već je priznata i iskorištena u korist korisnika kredita na temelju prisilnih odredaba ZID ZPK/15. Stoga se ne može smatrati da je tuženik izvršio dvostruko plaćanje iste tražbine niti da je time stekao restitucijsku tražbinu prema korisniku kredita. Slijedom navedenog, tražbina tuženika istaknuta radi prijeboja ne postoji do visine tužiteljeve tražbine dosuđene u točki III. izreke, pa je odlučeno kao u točki V. Izreke.

36. U odnosu na prigovor zastare, valja istaknuti da je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača (tužba podnesena 4. travnja 2012.) došlo do prekida zastare sukladno čl. 241. ZOO-a. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018.

izričito potvrdio da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći tek od pravomoćnosti odluke donesene u tom postupku. Građanski odjel Vrhovnog suda (rješenje Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022.) utvrdio je da zastarni rok za restitucijske zahtjeve iz čl. 323. ZOO-a počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora, neovisno o naknadnom utvrđivanju ništetnosti istovjetnih odredbi u individualnim parnicama.
36.1. Tužitelj traži povrat preplaćenih iznosa po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutne klauzule, a opći zastarni rok od 5 godina (čl. 225. ZOO-a) pa zastarni rok počinje teći:
- u odnosu na promjenu kamatne stope, pravomoćnost u kolektivnom sporu 13. lipnja 2014., pa s obzirom na podnošenje tužbe 13. lipnja 2019.
- u odnosu na promjenu valute CHF, pravomoćnost u kolektivnom sporu 14. lipnja 2018., pa s obzirom na podnošenje tužbe 13. lipnja 2023., zastarni rok u oba slučaja nije protekao, pa prigovor zastare tuženika nije osnovan.

37. O troškovima postupka odlučeno je sukladno odredbi članka 154. st.4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022, 114/2022, 155/2023 u daljnjem tekstu: ZPP) u svezi s člankom 155. ZPP-a. Tužitelj da je uspio s osnovom 100%, a visinom u pogledu glavnog potraživanja nije uspio, dok je uspio samo u dijelu potraživanja zateznih kamata (12.213,82 EUR).
37.1. Stranke su djelomično uspjele na način da je tužitelj uspio s osnovom u potpunosti, i sa zahtjevom u odnosu na visinu samo u pogledu dijela zateznih kamata pa kad se zbroje iznosi glavnog potraživanja i dijela zateznih kamata u apsolutnom iznosu kojeg je sud dosudio tužitelju, ukupno potraživanje iznosi 50.040,67 EUR. Ovaj iznos valja staviti u omjer s dosuđenim (12.213,82 EUR) pa je uspjeh tužitelja s visinom 24,41%. Kad se uzme u obzir osnov i visina (124,41%/2= 62,20-37,8=24,4%) uspjeh tužitelja je u omjeru 24,41%.
37.2. Kada bi sud primijenio čl. 154. st. 2. ZPP (rukovodeći se visinom novčanog zahtjeva) tužitelj bi trebao naknaditi tuženici razmjerni dio troškova postupka i to u okolnostima konkretnog slučaja u kojem tužitelj zahtijeva restituciju zbog toga što je tuženica u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unosila nepoštene ugovorne odredbe, pa uzimajući u obzir visinu tih troškova prema vrijednosti spora, troškove postupka koje je već snosio i one koje bi morao platiti tuženici bili bi daleko veći iznosa koji mu je dosuđen zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđeni iznos kvalificira se kao „imovina“ zaštićena člankom 1. Protokola 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske,, J protiv Hrvatske koji se u sporovima u kojima stranka nije država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). O predmetima u kojima je sporno pravo za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji su konvertirani u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena praksa drugostupanjskih sudova koji na istovjetne činjenice različito primjenjuju pravo te još uvijek nije primijenjen procesnim pravom predviđen mehanizam za prevladavanje tih razlika. Naprotiv, postojala je neujednačena praksa i VSRH koji u svojim odlukama na

istovjetne činjenice različito primjenjuje pravo (npr. Rev-637/2019 od 15.11.2022., Rev 1096/2022 od 8.11.2022. i Rev 586/2019 od 21.12.2022.), a koja je u konačnici razjašnjena nakon zaključenja glavne rasprave u ovom predmetu. U takvim okolnostima u kojima je pitanje obeštećenja potrošača nakon konverzije podložno tumačenju sudova te u trenutku podnošenja tužbe nije bilo pojašnjeno, ne može dovesti do zaključka da je tužba u konkretnom slučaju bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženici predstavljalo bi miješanje u pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

37.3. Zbog navedenog u odnosu na odluku o troškovima postupka koji se sastoje u zastupanju po punomoćniku odvjetniku i sudskih pristojbi sud je odlučio da svaka strana snosi svoje troškove, dok je u odnosu na materijalni trošak koji se sastoji od troška vještačenja u ukupnom iznosu 700,00 EUR valjalo je priznati tužitelju u cijelosti jer je isti trošak bio neophodan radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, a imajući na umu da je osnovana osnova u cijelosti.

37.4. Odluka o zateznim kamatama, koje su tužitelju na dosuđeni iznos troška priznate od dana presuđenja pa do isplate, temelji se na odredbama članka 151. stavka 3. ZPP-a i članka 29. st. 2. ZOO-a.

37.5. Slijedom iznesenog, odlučeno je kao u točkama VI. I VII. izreke rješenja

U Dubrovniku 3. studenog 2026.

Sutkinja

Marijana Capurso Kulišić

Dokument je elektronički potpisan:
Marijana Capurso
Kulišić
Vrijeme potpisivanja:
03-11-2026
13:57:23

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U DUBROVNIKU
2.5.4.97=#0C1156415448522D343830373434363435323 8
OU=Signature
S=Capurso Kulišić
G=Marijana
CN=Marijana Capurso Kulišić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-96673**

Kontrolni broj: **0521d-7f41e-8b91d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Marijana Capurso Kulišić, O=OPĆINSKI SUD U DUBROVNIKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.